

PROLOGAS

Šeštadienis, 19.52

Kima suprato, kad kairė jos koja lūžusi. Ji šliaužė taku; akmenys smigo į delnus, į panages lindo žvyro skeveldros.

Kryptelėjo kulksni, ir skausmas virto agonija, o iš gerklės išsiveržė riksmas.

Skausmas stiprėjo, kaktą išpylė prakaitas. Galiausiai pamatė šviesos šuorą — pro duris išbėgo trys pažįstamos figūros.

Ir pasileido prie varpinės.

— Neee!.. — kiek galėdama garsiau suriko ji.

Niekas neatsisuko.

Neikite ten, tyliai maldavo, stengdamasi šliaužti varpinės pusėn.

— Sustokite! — suriko, bet jie jau žengė pro metalines bokšto duris.

Jiems dingus iš akių Kima pabandė nuvyti paniką.

— Prakeikimas! — nespėjusi jų pasiekti apmaudžiai nusikeikė.

Sutelkė visas jėgas ir prisivertė atsistoti, stengdamasi tempti paskui save lūžusią koją, tarsi šios nė nebūtų.

Du žingsniai į priekį, ir skausmas nusirito kūnu lyg potvynio banga, parblokšdamas Kimą ant žemės. Sukilo šleikštuly, ji sužiaukčiojo, ėmė svaigti galva.

Vėl suriko, bet figūros dingo iš akių. Dabar trijulė buvo varpinėje, už storo mūro sienų, ir akmeniniais laiptais kopė viršun.

— Prašau... kas nors padėkite! — šaukė Kima, bet niekas negirdėjo.

Nuo mokyklos ją skyrė geri aštuoniasdešimt metrų, ir pirmąkart gyvenime Kima pasijuto visiškai bejėgė.

Žvilgtelėjo į laikrodį — be trijų minučių aštunta.

Netrukus varpas muš valandas.

Pilve sukirbėjusi baimė akimirksniu išplito ir sukaustė visą kūną.

Vilkdama niekam tikusią savo koją, Kima pabandė žengti dar vieną kankinantį žingsnį pirmyn.

Varpinės bokštą apšvietė prožektoriaus šviesa.

Prakeikimas, jie jau viršuje.

— Sustokite! — vėl šūktelėjo Kima, vildamasi, kad kuris nors ją išgirs, bet balsas buvo per silpnas.

Varpinės balkone, devyniasdešimties pėdų aukštyje, padrikai šokinėjo šviesos.

Tarp trijų pažįstamų figūrų ji pastebėjo ketvirtą. Ant riešo suvibravo laikrodis: aštunta. Varpas nesugaudė.

Dieve, prašau, leisk jiems saugiai nusileisti.

Maldą nutraukė garsus klyksmas.

Ant varpo virvės kybojo du žmonės ir suposi pirmyn atgal, čia išnirdami į prožektoriaus šviesą, čia vėl dingdami tamsoje.

Kima prisimerkė, mėgindama pažinti siluetus, bet šie buvo per toli.

Stengėsi kvėpuoti tolygiai, ruošėsi dar kartą surikti, nors ir žinojo: jokie įspėjimai nebepadės.

Pildėsi baisiausi jos nuogastavimai.

— Prašau! Prašau... — sušnabzdėjo Kima pamačiusi, kaip dar kartą sušvytuoja virvė.

Vieną figūrą nuėmė nuo virvės, kita ir toliau ant jos suposi.

— Ne! — suriko Kima, stengdamasi stumtis pirmyn.

Iš baimės ji tapo ledo gabalu.

Atrodė, kad keletą sekundžių laikas sustojo. Burna išdžiūvo, ji nebeįstengė nei kalbėti, nei šaukti.

Skausmas suspaudė Kimai širdį, kai pakibusi figūra drauge su virve dingo iš akių.

Staiga ji išgirdo kupiną kančios, kraują stingdantį riksmą.

Bet aplink nieko daugiau nebuvo.

Šaukė ji pati.

Prieš šešias dienas

Šmurkštelėjusi už kampo prie virtuvės Seidė Vinters numetė ant žemės kuprinę ir iš kišenės išsitraukė vienintelę cigaretę. Šią vietelę, kuri kadaise buvo tarnų įėjimas, ji rado prieš du mėnesius. Į vakarinį valgyklos sparną nesivėrė nė vienos klasės langai.

Tik minutėlę, pagalvojo ji, bandydama ištiesinti kišenėje sulinkusią cigaretę. Kelios akimirkos ramybės, o tada skubės į pamoką ir atsiprašys už vėlavimą. Turėjo pailsėti nuo minčių chaoso galvoje.

Pridengė žiebtuvėlį nuo kovo vėjo ir prisiekė sau rūkanti paskutinį kartą. Per pietus valgykloje nugirdo vyresnę mergaitę sakant, kad tik surūkiusi cigaretę įstengia išbūti matematikos pamokoje. Sakė, parūkiusi atsipalaiduoja. Prieš keletą dienų Seidė nukniaukė iš jos kuprinės cigaretę ir pati pamėgino rūkyti. Suprato, kad dūmas jai visai nepadedą atsipalaiduoti. Žinojo, kad įkvepia anglies monoksido, dėl kurio raumenys gauna mažiau kraujo. Vis dėlto kurį laiką cigaretė, regis, ramino.

Seidė giliai užsitraukė, leisdama dūmams užpildyti jos trylikamečius plaučius. Prisiminė, kaip pirmą kartą pabandžius rūkyti ją ištiko kosulio priepuolis. Įsivaizdavo, kad plaučiuose dūmai sukuriuoja lyg rūkas švariame stiklainyje. Seidė nenorėjo rūkyti. Nenorėjo būti priklausoma nuo cigarečių, bet tabletės jau neturėjo poveikio. Pirmiausia jos atbukino ir nuslopino, numaldė žalingas mintis. Pykčio priepuoliai sušvelnėjo, tarsi įvynioti į burbulinę plėvelę. Neišnyko, tik tapo mažiau žalingi. Paskui tabletės liovėsi veikti. Aštrūs kampai perskrodė rūką ir tamsa prislėgė Seidę dar labiau.

Dabar ją verčia sėdėti priešais prakeiktą psichologą ir aptarinėti su juo savo „problemas“ — ir vien todėl, kad tėvams šovė ši auksinė mintis. Mat norėjo apsidrausti, kad ji nesumanytų išsipasakoti kam nors iš šalies. Seidė klausėsi, kaip tyliai, užuojautos kupinu balsu psichologas žada, kad visa, kas bus pasakyta jo kabinete, liks tarp jųdviejų. Kaip kartoja, kad ji gali viską jam pasakoti. Galima pamanyti, kad ji tokia kvaila. O kai jis parodė tą popiergalį, Seidė suprato, kad niekuo negalima pasikliauti.

Prakeikimas, pagalvojo ir numetė cigaretę ant žemės. Ji neleis šitaip su savimi elgtis. Per daug ilgai tvardėsi.

Seidė spėjo, kad jai nedera žinoti, kas atsitiko. Jai nieko negalima žinoti. Jiems tik atrodo, kad moka mėtyti pėdas. Štai dar viena mylia prisidėjo prie atstumo, skiriančio ją nuo namiškių. Visi, išskyrus Seidę, kai ką žino. Dar kartą įrodyta, kad namuose ji svetima.

Seidė visada tai jautė, žinojo. Buvo visiškai nepanaši į seserį, protingąją gražuolę Sefę, kuri lyg angelas užliedavo savo šviesa kiekvieną patalpą, vos tik pasirodydavo. Seidė neturėjo įgimtos sesers gracijos ar laimėtojos šypsenos. Sefė visada bus idealas, visų numylėtinė, kad ir ko prisidirbtų.

Seidė nusišluostė pykčio ašaras. Ji neverks. Nesuteiks jiems malonumo. Darys tą patį, ką visada. Įtrauks galvą į kiaušą ir apsimes, kad nieko neatsitiko.

Jų pagalbos nesulauksi. Kiek maldavo, kiek prašė, kad pasiimtų ją iš Hitkresto ir leistų lankyti mokyklą arčiau namų. Seidė nekentė pasipūtusio elitizmo ir tradicijų, kurios žlugdo individualumą, slopina kūrybiškumą ir siekia visus pamauti ant vieno kurpalio. Ši vieta — kalėjimas. Deja, tėvai kurti maldavimams. Jų vaikas nė už ką nelankys paprastos bendrojo lavinimo mokyklos. Hitkrestas užgrūdins jos charakterį. Ten

užmegs ryšius, kurie pravers gyvenime. Susiras sąjungininkų, kuriais galės pasikliauti. Seidė norėjo draugų. *Normalių* draugų.

Mergaitei skaudžiai užgavo širdį, kad abu atskubėjo į pagalbą Sefei. Dažnai patys to nesuvokdami tėvai rasdavo vis naujų būdų, kaip priversti ją jaustis prastesne už seserį.

Na, pakaks, ryžtingai pagalvojo Seidė. Vakare jiems paskambins ir pasirūpins, kad ją išgirstų. Pasinaudos turimu ginklu. Žinios — tai galia.

Seidė žingtelėjo iš už mūro sienos, kai priešais ją išdygo pažįstama figūra.

Ji suraukė kaktą.

— Ką čia?..

Smūgis į kairį smilkinį neleido baigti klausimo. Vaizdas akyse susiliejo ir mergaitė pajuto krintanti ant žemės.

Kas čia dedasi? Ką ji padarė?

Seidė nesuprato priežasties.

Kitas smūgis teko pakaušiui — šįkart jai įspyrė. Mergaitei stengiantis išsisukti, sekė smūgiai į kairę kūno pusę. Kol nutėrusios smegenys mėgino susigaudyti, kas vyksta, kūną užliejo sprogstančio skausmo banga nuo kirčio į inkstus. Seidė ir toliau bandė kaip išmanydama saugotis, o protas karštligiškai ieškojo atsakymo į klausimą, kas čia dedasi. Turbūt įvyko klaidą, šaukte šaukė jos smegenys, kol kūną talžė smūgių kruša.

Seidė pabandė apsiversti ant žemės, bet nuo naujo spyrio į kairį šoną burnoje pajuto metalo skonį. Ji išspjovė skystį, grasinantį užlieti gerklę. Per colį nuo Seidės galvos išplito raudona balutė.

Vaizdas kairėje akyje susiliejo.

Mergaitę sukaustė baimė, o kumščiai ir kojos toliau daužė degte degantį jos kūną. Sumišimas dingo — liko tik siaubas ir skausmas.

Seidė suriko, kai stiprus perštėjimas skrandyje virto peiliais, kertančiais ir raikančiais jos vidaus organus, kvapą gniaužiančiais baltais skausmo žaibais. Kairė akis jau nieko nebematė, iš dešinės pusės taip pat artinosi tamsa.

— P-prašau... — maldavo ji, stengdamasi įsikibti į šviesą. Paskutinis smūgis į galvą, ir pasaulis dingo Seidei iš akių.

2

— Tyčiojiesi, Brajantai? — pasisukusi vairuotojo sėdynėje nepatikliai paklausė Kima.

Jie buvo ką tik baigę apklausą moters, kuri persigalvojo ir nusprendė neliudyti teisme prieš smurtaujančią sutuoktinį. Kimos nusivylimui, kad ir kiek įkalbinėjo, dar kartą persigalvoti moteris nesutiko.

Ištisas savaites praleido įtikinėdami ją, kad elgiasi teisingai; kad jos parodymai neleis tam šunsnukiui nė prisiartinti, bet vienas anytos vizitas, ir visas pareigūnų darbas nuėjo perniek.

Moters vyras grįš namo po kelių valandų, ir Kima galėjo lažintis, kad dar rytui neišaušus ponija Vorli jau skaičiuos naujas mėlynės ant savo kūno. Ačiū Dievui, į bylą neįpainioti vaikai, tokiu atveju Kima nedvejodama kreiptųsi į Vaikų apsaugos tarnybą. Dabar viskas, ką ji galėjo padaryti, — tai užregistruoti skambučius dėl ramybės sutrikdymo šiuo adresu, jei tokių būtų, kaip reikalaujančius neatidėliotinių veiksmų.

Žinojo padariusi viską, kas jos valioje, vis dėlto norėjo grįžti prie galinių durų blokuotųjų namų eilėje ir pamėginti dar kartą. Tebūnie prakeikti tie, kam pavyksta išsisukti nuo teisingumo.

— Jei klausai, ar juokauju, tai ne, nejuokauju.

— Galbūt mes ir esame arčiausiai, bet nesu tikra...

— Bose, ant mokyklos stogo stovi trylikametė ir grasina nušokti. Turbūt nuovadoje nori, kad ten kuo greičiau pasirodytų policijos ekipažas.

— Taip, bet negi jie manęs nepažįsta? — paklausė Kima, didindama greitį Haglio pusėn.

Hitkresto akademija buvo privati mokykla, kurią lankė turtingųjų ir privilegijuotųjų vaikai iš Juodojo krašto ir jo apylinkių nuo penkerių metų iki pat stojimo į universitetą.

Mokykla įsikūrusi vaizdingoje vietovėje Stauerbridžo priemiestyje tarp Vakarų Haglio ir Klent Hilso.

Kima nepažinojo nieko iš šios mokyklos absolventų. Turbūt darbas policijoje jų nedomino.

Jeigu važiuos dviejų juostų keliu link dvaro ir pasuks prie Haglio giraitės, bus vietoje vos po kelių minučių. Ką pasakys atvažiavusi — kitas klausimas. Visi žino, kad detektyvė inspektorė nepasižymi taktu, diplomatija ar jautrumu; jei kreipiasi į ją, vadinasi, reikalas tikrai žūtbutinis.

Savižudžiams gelbėti tinkamiausi patyrę derybininkai. Po jų seka krintę derybų mokslo. Tada — trokštantys būti derybininkais. Galiausiai — psichologai ir paprasti žmonės, o kažkur sąrašo pabaigoje — tokie kaip Kima.

— Kol su ja kalbėsi, pasaugosiu tavo daiktus, — pasišovė ji, pravažiuodama juodai baltą greičio ribojimo ženklą, ir numynusi akceleratorių per tris sekundes įsibėgėjo kone iki šešiasdešimties mylių per valandą.

— Kol nuvažiuosim, ji gali ir nušokti, — atsakė Brajen-tas. — Esu tikras, ten dirba kvalifikuoti vietos specialistai.

Kurgi ne, pagalvojo Kima lėtindama automobilį prieš vingį, už kurio buvo eismo salelė. Prieš keletą mėnesių viename straipsnyje skaitė, kad prie medicinai skirto akademijos

sparno planuojama statyti daug milijonų kainuosiantį priestatą. Regis, sąlygos mokyklos klinikoje geresnės nei daugumoje miesto ligoninių.

— Toliau į kairę, — nurodė Brajentas vos jai įjungus posūkį.

Plentas virto vienos eismo juostos vingriu asfaltuotu keliuku po gluosniais, kurių plikos šakos buvo susipynusios viršuje.

Kelias atvedė tiesiai į žvyruotą įvažą. Nekreipdama dėmesio, kad į Brajento mašinos dugną dunksi iš po ratų lekiantys akmenys, Kima nurūko prie Tiudorų stiliaus pastato.

— Laikas? — paklausė ji.

— Keturios minutės, — atsakė seržantas, sekęs laiką nuo skambučio iki pat atvykimo.

Pastato dešinėje stovėjo įspūdingo dydžio varpinė.

— Brajentai... — tarė Kima, kai priartėjo prie pastato.

— Aš irgi nieko nematau ant stogo, — atsiliepė jis.

Sužvigo stabdžiai ir mašina sustojo vos keli metrai nuo minios į žemę žiūrinčių žmonių.

— Atrodo, buvai teisus, — tarė ji, artindamasi prie paklaidusių veidų jūros.

Mergaitė vis dėlto nušoko nuo stogo.

3

— Policija! Iš kelio, — sukomandavo Kima, braudamasi pro mokinių ir mokyklos darbuotojų minią.

Siaubo šūksniai buvo jau nutilę, bet veidai bylojo nelaimę nutikus vos prieš keletą minučių. Prakeikimas, jei tik būtų nepaisiusi greičio ribojimų, būtų spėjusi.

— Paramedikai jau pakeliui, — detektyvei už nugaros pasigirdo virpantis moters balsas.

Kima nekreipė į jį dėmesio. Jie jau niekuo nebeпадės.

— Liepkite visiems iš čia skirstytis, — nurodė dalykiškai apsirengusiam vyrui, kuris stovėjo palinkęs virš kūno ant žemės.

Akimirką sudvejojęs šis ėmė veikti.

Kima girdėjo, kaip nugriaudėjo Brajento komanda mokiniams trauktis iš įvykio vietos.

Per vėlu — tie vaikai jau niekada nepamirš to, ką pamatė. Žuvusios mergaitės vaizdas dar ilgai juos persekios ir ne kartą sapnuosis košmaruose. Kimos nesiliovė stebinę žmonės, savo noru kišantys sau į smegenis traumuojančias patirtis, kurios išliks amžinai.

— Prakeikimas, — pažvelgusi į kūnelį ant žemės burbtelėjo inspektorė.

Mergaitė vilkėjo mokyklinę uniformą. Geltoni jos marškiniai buvo susiglamžę ir išsipašę iš rudo sijono, šis buvo užsivertęs ir atidengęs sėdmenis. Nors žuvusioji mūvėjo tamsias pėdkelnes, Kima pasilenkė ir atsargiai pataisė sijoną.

Mokinė gulėjo kniūbsčia, kairiu skruostu prigludusi prie žvyro; ten, kur trenkėsi galva, balti akmenėliai buvo paraudę nuo kraujo. Kairė akis tarsi spoksojo į taką. Dešinė ranka buvo ištiesta, lyg ko siektų, o kairioji gulėjo mergeitei prie šono. Jos kojos buvo tiesios, atsuktos į metalinių strypų tvorelę, už kurios, prie pat pastato sienos, augo vieniša narcizų eilė. Mergaitė avėjo plokščiapadžiais juodais bateliais. Ant dešinio batelio pado buvo matyti pilka dėmė.

Kima spėjo, kad žuvusiajai trylika keturiolika metų.

— Kuo ji vardu? — paklausė dalykiškai apsitaisiusio vyro, kuris vėl išdygo šalia.

— Seidė Vinters, — tyliai atsakė jis ir pridūrė: — Trylikos metų.

Jėzau Kristau, pagalvojo Kima.

— Brendanas Torpas, Hitkresto direktorius, — prisistatė vyras.

Kima linktelėjo, nekreipdama dėmesio į ištiestą ranką.

— Matėt ją ant stogo? — pasiteiravo.

Torpas papurtė galvą.

— Girdėjau šaukiant koridoriuje, kad mokinė grasina nušokti nuo stogo. Iš karto iškviečiau policiją, bet kol atėjau...

— Ji buvo nušokusi? — paklausė Kima.

Direktorius linktelėjo ir nugurgė seiles.

Detektyvei nedavė ramybės klausimas, kas privertė trylikametę nusizudyti? Kas tokio baisaus turėjo atsitikti jos gyvenime?

— Dar vaikas, — sušnabždėjo direktorius.

Vaiko rūpesčiai ne mažiau svarbūs ir rimti nei suaugusiojo problemos, pagalvojo Kima. Kaip pažiūrėsi. Išsiskyrimas su vaikinu paauglei gali reikšti pasaulio pabaigą. Vaikams taip pat pažįstamas nevilties jausmas.

Po ratais sugirgždėjus žvyru, Kima pažvelgė į kelią. Už Brajento „Astros“ sustojo du policijos ekipažai ir greitosios pagalbos automobilis.

Ji pažino inspektorių Plantą, malonios išvaizdos, įdegusį pareigūną baltais plaukais ir barzda, kurie tamsios jo odos fone atrodė dar baltiesni.

Jis priėjo prie Kimos kaip tik tada, kai pasirodė ir Brajentas.

— Akivaizdu, kad tai savižudybė, — tarė detektyvė, pasirengusi perduoti tyrimą kolegai.

Nors jie pirmi atvyko į įvykio vietą, šios bylos nesiims.

Savižudybės — ne kriminalinės policijos sritis, po skrodimo Kima viso labo patvirtins mirties priežastį patologui.

Reikės pranešti aukos tėvams, apklausti liudininkus, užrašyti parodymus, bet tai ne Kimos ir ne jos komandos darbas.

— Seidė Vinters, trylika metų, — pasakė ji Plantui.

Apgailestaudamas inspektorius lėtai pakraipė galvą.

— Ten stovi Brendanas Torpas, direktorius. Jis iškvietė policiją, bet kol atvykome, mergaitė nušoko.

Inspektorius Plantas linktelėjo.

— Ačiū, kompanija, pradėsime...

Pareigūną nutraukė artėjantis moters balsas:

— Ar tai ji?!

Atsigręžę policininkai pamatė mokykline uniforma vilkinčią šviesiaplaukę merginą; prasmukusi pro direktorių ši metėsi prie jų.

— Praleiskite! — šaukė mergina. — Turiu įsitikinti, kad tai ji.

Kima atsistojo priešais auką ir įsitempė, pasirengdama susidūrimui. Mergaitė skuto link jos it regbio žaidėja; niekas jos nesustabdys.

— Negalima! — suriko Kima ir, įsiremusi kojomis į žemę, stipriai apkabino bėglę, kad ši negalėtų ištrukti.

Tik vos vos žemesnė už Kimą mergaitė pabandė žvilgtelėti detektyvei pro petį, bet vaizdą užstojo Brajentas ir Plantas.

— Prašau, praleiskite! — šaukė ji tiesiai Kimai į ausį.

— Deja, negalima, — stengdamasi ją sulaukyti atsakė inspektorė.

— Tik noriu įsitikinti, — pakartojo mergina.

— Kas...

— Prašau, praleiskite. Mano vardas Sefrona, Seidė Vinters — mano sesuo.

4

— Velniai griebtų, tau gerokai kliuvo, — tarė Brajentas pakeliui prie automobilio.

Kurgi ne, Kimai tebemaudė šonkaulius nuo glėbyje spurdančios mergaitės smūgių. Laimė, pasirodė mokyklos psichologas ir, padedamas direktoriaus, šiaip taip nutempė Sefroną prie varpinės.

Prie automobilio pareigūnai atsisuko. Inspektorius Plantas su komanda išsibarstė mokinių ir suaugusiųjų minioje, be to, saugojo kūną, kol atvyks Kitsas.

Seidės Vinters sesuo sėdėjo nuleidusi galvą, atsirėmusi į varpinės sieną. Greta jos įsitaisė psichologas, liesas, atšiaurios išvaizdos vyras raudonais plaukais ir vešlia barzda; direktorius Torpas žingsniavo kalbėdamas telefonu.

O viso šio erzelio centre gulėjo trylikamečio vaiko kūnas.

Nors Kimai buvo striuka su užuojautos jausmu, ji pagavo save apgailėstaujant, kad neturėjo progos pasikalbėti su mergaite, suprasti, kas dedasi jos galvoje, nuraminti, kad viskas ne taip blogai, kaip jai regis. Gebėjimas užmegzti emocinius ryšius niekada nebuvo stiprioji Kimos pusė, bet toks pokalbis nebūtų pakenkęs.

— Dieve, Brajentai, jei tik mes...

— Keturios minutės, bose, — seržantas priminė kelionėje sugaištą laiką.

— Bet ji velniškai jauna, — atlapodama mašinos dureles suniurnėjo Kima.

Juk daugybė paauglių susimąsto apie savižudybę, bet išties baigti savo gyvenimą — visai kas kita. Kaip sunku turėjo būti Seidei Vinters, jeigu ji nusprendė šokti tiesiai mirčiai į nagus?

Kima sustojo ir atsisukusi įdėmiai nužvelgė pastatą.

— Kas nutiko? — pasiteiravo Brajentas.

— Nežinau, — atvirai prisipažino Kima, žvilgsniu matuodama atstumą nuo kūno iki stogo.

Galvoje ji jau rikiavo bylas ant savo stalo ir galvojo, kaip pasiaiškinti Vudžiui ir Karališkajai baudžiamojo persekiojimo tarnybai dėl pralaimėtos ponios Vorli bylos. Mintimis jau buvo atitrūkusi nuo šios vietos ir grįžusi į nuovadą. Tik vidinis detektyvės balsas ragino pasilikti prie mergaitės kūno.

Kažkas čia ne taip.

— Girdėjau, kaip psichologas pasakė inspektoriui Plan-
tui, kad mergaitė buvo *problemiška*, — pasakė Brajentas.

— Viešpatie, juk trylikos metų visi tokie, — atšovė Kima.

Būdama tokio amžiaus ji neteko Kito ir Erikos, vienintelių suaugusiųjų, kurie ją mylėjo.

— Bose, tavo veido išraiška primena vaiduoklių gaudytoją.

— Ką nori pasakyti? — neatplėsdama akių nuo stogo paklausė ji.

— Kad ieškai to, ko nėra.

— Mhmm... — išsiblaškiusi numykė Kima.

Ji žvelgė į didžiulį triaukštį statinį, aukštus jo langus, pusapvalią arkadą centre ir plokščią stogą su akmenine baliustrada, jungiančia jį su dviem šlaitiniais stogais, po kuriais prieš kiek atitrauktą pagrindinę dalį išdidžiai stūksojo gebenėmis apaugę pastato sparnai.

— Mums metas, bose, — paragino seržantas. — Nuovadoje laukia aibė savų bylų.

Kaip visada, kolega buvo teisus. Didelės bylos, tekusios jos komandai, nesumažino smulkių bylų srauto. Tai ne kortų žaidimas, kuriame žmogžudystė svarbesnė už išprievartavimą,

apiplėšimą ar grupinį smurtą. Kol tyrė žmogžudystę, įvykdytą per naktinę darbininkų pamainą Tavistoko plente, užaugo kalnas bylų, ir visas jas reikės išnarplioti.

Ir vis dėlto... Jei matai ką nors panašaus į antį ir girdi krikiant anties balsu, tai dar nereiškia, jog tai iš tikrųjų antis.

Kima užtrenkė dureles.

— Bose... — įspėjo seržantas.

— Žinau. Luktelėk, Brajentai, — tarė ji ir patraukė prie pastato.

5

— Tai vienintelis kelias ant stogo? — paklausė Kima jiems kopiant akmeniniais laiptais, iš trečio aukšto vedančiais per koridorių, kuriame rikiavosi miegamieji.

Brendanas Torpas papurtė galvą.

— Vakarinis sparnas turi avarinį išėjimą, bet jis jau daugiau nei metus uždarytas, — atsakė traukdamas raktų ryšulį iš kišenės, kuri kabėtų daug aukščiau, jei pagyvenęs ponas būtų tinkamai užsisegęs kelnių diržą ir šis nekarotų jam po pilvu.

Timptelėdamas duris Torpas įsitikino, kad jos užrakintos.

— Ar Seidė galėjo gauti atsarginį raktą?

Direktorius sutriko.

— Neįsivaizduoju kaip, — atsakė raukdamas kaktą.

— Na, ji kažkaip įsigudrino čia patekti, — priminė Kima, jeigu direktorius kartais būtų pamiršęs, kad ant žemės guli mergaitės lavonas.

Torpo laukia didesni rūpesčiai nei nukniauktas stogo raktas.

— Dovanokit, inspektore, paprašysiu kantrybės. Nespėjau atsigauti nuo sukrėtimo, — atsakė jis, kišdamas į spyną netinkamą raktą.

— Suprantu, pone Torpai, bet būtų naudinga žinoti, kiek iš viso yra stogo raktų.

— Žinoma, — atsakė vyras, kai jie atsidūrė ant stogo. — Vienas mano ryšulyje, tokį pat ryšulį turi ir pavaduotojas. Durininkas, techninių prižiūrėtojų komanda, mokytojos ar mokytojai turi po mažesnę ryšulį ir kiekviename jų yra stogo raktas.

— Tai kiek iš viso? — paskubino Kima.

— Iš viso keturiolika stogo raktų.

Kima dirstelėjo į Brajentą ir šis išsitraukė bloknotą.

Detektyvė žengė ant plokščio stogo ir apsidairė, norėdama įvertinti perėjimais ir kopėčiomis sujungtų stogų plotą. Iš savo vietos Kima aiškiai matė keturis pastato sparnus, kurių kiekvienas dydžiu prilygo dviem futbolo aikštėms. Apeiti šį plotą stogais būtų nemenkas iššūkis, o kad galėtų apeiti mokyklą iš vidaus, visus tris pastato aukštus, jai prireiktų geros palydovinės navigacijos.

Kima peržengė žibintą, oro kondicionieriaus vamzdį ir patraukė ten, kur, jos manymu, turėjo būti pastato šonas.

Suskambo Torpo telefonas.

— Prašau man atleisti, — atsiprašė direktorius ir iš lėto grįžo prie laiptų.

Brajentas priėjo prie Kimos, dabar kaip tik stovinčios ant naujo bitumo lopo.

— Atsiprašau, inspektore. Turiu eiti, — liūdnai pranešė Torpas. — Prie policijos užkardos laukia Seidės tėvai.

— Jie žino? — pasidomėjo Brajentas.

Direktorius papurtė galvą.

— Tik tiek, kad įvyko nelaimingas atsitikimas.

Kima suprato. Tik kritiniu atveju tokios žinios pranešamos telefonu. Torpo laukia nepavydėtina užduotis.

— Kai baigsim, pranešim, — tarė ji ir direktorius dingo pastato viduje.

Brajentas susigrūdo rankas į kelnių kišenes ir ėmė niūniuoti „Vaiduoklių medžiotojų“ melodiją.

Prisimerkusi Kima dūrė žvilgsniu:

— Pažvelk žemyn, štai ten.

— Tai būtina? — paklausė jis, nedrąsiai žingtelėdamas prie stogo atbrailos.

Trimis aukštais žemiau saugomas uniformuotų pareigūnų gulėjo Seidės Vinters kūnas; keletas policininkų rinko liudininkų parodymus, kiti varė žmones iš įvykio vietos. Atvyko Kitsas su kriminalistų komanda, jie vilkosi baltus apsauginius kostiumus.

— Kaip manai, ji nušoko iš čia? — paklausė Kima, atsistojusi tiesiai virš gulinčio ant žemės kūno.

Brajentas linktelėjo ir atsitraukė.

— Aha, panašu.

— Mhm... — numykė Kima ir žengė penkis žingsnius į kairę.

— Neteisingai atsakiau? — paklausė kolega.

— O gal iš čia? — paklausė nekreipdama dėmesio į klausimą.

Seržantas vėl neryžtingai žengė prie atbrailos ir papurtė galvą.

— Per toli.

Kima praėjo pro jį ir patraukė į dešinę.

— O čia?

— Bose, nori, kad apsivemčiau?

— Jau nepamenu, kada lepinau tave pačios ruoštais patiekalais. Žiūrėk, — paliepė ji.

Brajentas pažvelgė žemyn ir vėl papurtė galvą.

— Per daug toli nuo tos vietos, kur ji nukrito.

Kima grįžo į pradinį tašką, tiesiai virš kūno. Pažvelgė žemyn ir susiraukė.

— Ką ketini... A, dabar matau, į ką žiūri, — susiprato Brajentas.

— Į tvorelę, — paaiškino Kima.

Siaurą narcizais apsodintą žemės plotą, kurią ji jau anksčiau pastebėjo, juosė juodų, maždaug pusantrą metro aukščio kaltinės geležies virbų eilė. Keturi žingsniai kairėn arba dešinėn — ir tvorelės nebėra.

— Tvorelė trukdo, — toliau kalbėjo ji. — Žvilgteli žemyn ir įsivaizduoji, kaip pasimauni ant tų virbų.

— Oi, — Brajentas nusuko akis.

— Taigi, — tarė Kima. — O juk tu, žmonės sako, esi visiškai suaugęs vyras.

— Bet jeigu sumaniau pasidaryti galą, vadinasi, turiu nusiteikti, kad nusiųsiu sprandą ar susiskaldysiu kaukolę, kaip manai?

— Bet ar tikrai nori įsivaizduoti save, pasimovusį ant tų virbų? — paklausė inspektorė.

— Ne, bet aš ir nesu *problemiška* trylikametė.

— O aš buvau *problemiška* ir galiu tave užtikrinti, kad tvorelė būtų patraukusi mano dėmesį.

Savižudžiai, kaip ir visi žmonės, nori numirti be skausmo. Greitai ir lengvai. Mergaitės pasirinkime Kima neįžvelgė logikos. Tada prisiminė pilką dėmę ant Seidės batelio pado ir vėl apžvelgė stogą.

— Mhmmm... — nutęsė ji neradusi, ko ieškojo.

— Kas dabar? — pavargusiu balsu paklausė Brajentas.

— Cigaretė, — atsakė Kima. — Visai neseniai Seidė koja užgesino cigaretę, bet čia niekur nematyti nuorūkos.

— Ką tiksliai nori pasakyti, bose? — seržanto balse pasigirdo baimės gaidelės.

— Tai, kad prieš išvažiuodami turėtume šnektelėti su geru mūsų bičiuliu Kitsu.

6

Nusileidusi nuo stogo Kima pateko į tikrą chaosą.

Plantui ir jo komandai pavyko patraukti žmones nuo kūno, bet priversti mokinius ir mokytojus laikytis tvarkos buvo tikras iššūkis. Apie nelaimę pasklidusios kalbos pritraukė dešimtkart daugiau žiūrovų. Privažiavo trečias policijos ekipažas ir išlipę iš mašinos pareigūnai stengėsi suginti smalsuolius į pagrindinį pastatą.

Nekreipdama dėmesio į aplinką Kima atidžiai apžiūrinėjo žemę.

— Štai nuorūka, — tarė ji. — Dar viena...

— Slapta rūkymo vieta, — apsidairęs konstatavo Brajentas.

Kima suraukė kaktą.

— Bet jeigu būtų rūkūsiai apačioje, pelenų žymė ant pado būtų nusitrynusi.

— Nuorūką galėjo nupūsti žemyn, bose, — tarė Brajentas ir mostelėjo galva į stogą.

— Tegu visas jas surenka, — paliepė Kima, eidama prie dirbančių kriminalistų. Patenkinta pastebėjo, kad kūnas paslėptas už apsauginės paklodės.

— Ką, nepajėgi susitvarkyti su žmonėmis? — nepasisveikinęs paklausė Kitsas.

— Ne mano byla, — patraukė pečiais Kima.

— Vadinasi, kalba baigta, — tupdydamas sau ant nosies akinius atšovė patologas.

— Velniai griebtų, Kitsai, kas spėjo išvesti tave iš kantrybės? — paklausė ji. — Juk ką tik susitikom.

— Visa ši minia su telefonais. Tik ir stengiasi nufotografuoti vargšėlę, paskui viešins nuotraukas socialiniuose tinkluose.

Kima suprato, kad šiuo metu Kitsui rūpi tik vienas žmogus — tas, kuris nebekvėpuoja. Ji tylėdama laukė, kol patologas baigs pirminę apžiūrą.

— Dar neišsinešdinai? — Kitsas pakėlė akis.

— Mirtis ištiko tarp ketvirčio po pirmos ir pusės antros, — pranešė detektyvė.

— O tas raudonplaukis vyrukas, stovintis ten, prie sienos, — potencialus serijinis žudikas, — piktai dėbelėjęs pridūrė Kitsas.

— Neketinau tavęs mokyti, Kitsai, — tarė Kima slėpdama šypsena.

— Tai ką čia veiki? — išsitiesdamas paklausė jis.

Kima kilstelėjo antakį.

— Tiesiog važiavau pro šalį.

— Žodis „važiavau“ reiškia tęstinį veiksmą, todėl siūlau ir toliau...

— Ar pastebėjai ką nors įtartina? — nekreipdama dėmesio į piktą pastabą paklausė inspektorė.

— Be to, kad trylikametė nusprendė pasitraukti iš gyvenimo?

— Aha. Ką nors konkrečiau.

Kitsas papurtė galvą.

— Kol kas nieko, bet pirmiausia reikia geriau ją apžiūrėti. Ir, tiesą sakant, nebeneriu čia pasilikti. — Vyras žvilgtelėjo viršun, į langus, pilnus prisispaudusių prie stiklo veidų. — Nuplovęs kūną žinosiu daugiau.

— Papasakosi?

— Žinoma, inspektore, juk šiaip ar taip neturiu ką veikti, — atšovė patologas ir grįžtelėjo į kriminalistą. — Viljamai, jei malonėtum...

Viljamas atsistojo lavonui prie kojų, Kitsas — prie galvos.

Pasilenkę sutartinai atsargiai apvertė žuvusiąją ant nugaros ir paguldė ant neštuvų. Pirmą kartą Kima išvydo visą mergaitės veidą. Ji neatrodė vyresnė. Jokio makiažo, akių šešėlių ar blakstienų tušo.

Ji atrodė taip, kaip ir turėjo atrodyti tokio amžiaus mergaitė. Vaikas.

— Bose, metas grįžti į...

— Žinau, Brajantai, ateinu, — atsiliepė Kima ir pasisuko eiti.

O tada vėl atsigrėžė ir dar kartą pažiūrėjo į mergaitės veidą. Pastebėjo, kad ir Kitsas sutrikęs žiūri į jį.

Žengusi arčiau sutelkė dėmesį į kairį aukos skruostą — ten, kur iki pat smilkinio plytėjo raudona dėmė. Kraujo pritekėjo iš gilios žaizdos prie ausies. Vaizdas pasirodė įtartinas. Toje vietoje, kuria trenkėsi į žemę, kaukolė turėtų būti įlinkusi, o į švelnią skruosto odą turėtų būti prismigę žvyro.

Kimai toptelėjo, kad veidas jai prieš akis visai nepanašus į veidą žmogaus, kuris ką tik tėsėsi žemėn iš trečio aukšto.